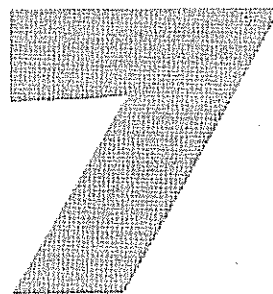

GESPREKSVRAGEN

1. Moeten we uit dit hoofdstuk concluderen dat inspanningen om in het leven vooruit te komen af te keuren zijn? Je hoort wel zeggen: 'Handel en eerlijkheid zijn niet te rijmen met elkaar'. Wat is uw mening?
2. De inwoners van de rijke handelsstad Tyrus gaven schrik aan anderen (vs. 17). Hoe staat het wat dit aangaat met ons en onze westerse maatschappij?
3. Dit hoofdstuk toont de betrekkelijkheid van voorspoed en rijkdom. Hoe heeft een christen met rijkdom om te gaan?
4. Twee steden worden gestraft, toch hebben ze een verschillende toekomst. Waar gaat dat op terug? Wat heeft dat ons te zeggen?
5. Ezechiël heeft zich ook tot andere volken te richten. Waar vinden we dat meer in het O.T.? Heeft dit hoofdstuk ook te maken met zending?

Een unieke Herder beloofd

Ezechiël 34

INLEIDING

Na het bericht van de val van Jeruzalem (Ez. 33, vers 21-33), is er een ommekeer in de profetieën van Ezechiël te zien. De woorden van gericht maken plaats voor woorden van vertroosting en uitzicht! We krijgen in dit hoofdstuk te maken met een scherpe veroordeling van de laatste koningen voor de ballingschap. Vervolgens wordt er heengewezen naar de grote Davidzoon Jezus Christus: de goede Herder!

Zichzelf zoeken

Vs. 1-6. De laatste koningen van het Davidische koningshuis worden samen met hun handlangers vergeleken met slechte herders. Het zijn herders, die alleen maar uit zijn op hun eigen voordeel. Zij geven om de kudde niets. 'Zij weiden zichzelf' en niet de schapen. Dat de regering 'belasting' int, dat laat zich verstaan (vs. 3). Maar dat zij in ruil daarvoor niets geeft dan hardvochtigheid en strengheid, dat is onbestaanbaar! De vorsten hebben zich op geen manier met de noden van het volk bemoeid. Naar de zwakken, de zieken, de gebrokenen, de weggedrevenen, de verlorenen zagen ze niet om. Er was geen oog voor maatschappelijke moeiten, laat staan voor geestelijke zorgen. Aan hen is het te wijten dat ook de dienst aan de HEERE het volk niet meer samenbond. Het volk viel uiteen. Men trok het land uit: naar Egypte, naar Klein Azië enz. Men nam de godsdiensten van de heidenen over. Wat en wie weerhield hen?? Niets en niemand! Zodoende was er al verstrooiing vóór de ballingschap! 'Mijn schapen dolen op alle bergen'.

De schapen van hun hand geëist

Vs. 7-10. Het volk van Juda is uiteindelijk tot roof geworden van de heidenen, die hier worden aangeduid als de wilde dieren van het veld (vgl. vs. 28). Zover was het met Gods schapen/ Gods volk gekomen. Daar waren Gods 'herders' debet aan: de koningen die door de HEERE waren aangesteld! Voor zulke praktijken worden ze ter verantwoording geroepen. De beschadiging van Gods kudde wordt hen te laste gelegd, en vergoeding

wordt van hun hand geëist. Bovendien zullen ze niet langer in de gelegenheid blijven om zo te handelen. God zal dit verworden koningshuis van David ontslaan: hoe heilzaam voor het volk! (vgl ook Jer. 22 vs 24).

De HEERE zoekt het verlorene

Vs. 11-16. Een dag van wolken en donkerheid is ingetreden: de dag van Jeruzalems val. Maar de HEERE zal gaan doen, wat de 'herders' hebben nagelaten. Hij zal naar Zijn schapen vragen en ze opzoeken. Nu zal de HEERE Zijn kudde gaan redden, uit al de plaatsen waar ze sindsdien heen-gevoerd zijn. Het volk zal terugkeren naar het land Israël.

En de HEERE zal als een Herder voor Zijn volk zijn. Hij zal hen van voedsel voorzien. Hij zal het verlorene zoeken, het weggedrevene terugbrengen, het gebrokene verbinden, het kranke sterken. Hier is het oog gericht op maatschappelijk én geestelijk welzijn van het volk. Vgl. Jes. 61, vs. 1-3. In Luk. 4, vs. 16-24 past Christus deze taak op Zichzelf toe!

De vetten en de mageren gescheiden

Vs. 17-22. De HEERE zal scheiding maken onder het verbondsvolk. Tussen rovers en beroofden. Tussen bemodderaars en degenen die modderig water overhouden. Tussen hen die alle middelen te baat nemen om zichzelf te bevoordelen, en de benadeelden, de mageren. Want de magere schapen zijn Gods schapen! De vetten en de sterken zijn dat niet.

De grote Davidszoon

Vs. 23-25. Ezechiël mag profeteren over de grote nakomeling van David. 'En Ik zal een enige Herder over hen verwekken. Deze enige Herder wordt betiteld als 'Mijn knecht David'. Hij is een tweede David! Hier wordt op Christus gedoeld! Op Jezus Christus, de Zoon van David. Hij zal het volk niet leiden zoals Davids afgeweken nakomelingen. Hij zal het volk werkelijk verzorgen. Dat is heerlijk realiteit geworden: Jezus Christus heeft betuigd: Ik ben de goede Herder. De goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen. We lezen elders van Hem: Hij, de scharen ziende, werd innerlijk met ontferming bewogen, omdat zij vermoeid en verstrooid waren, gelijk schapen, die geen herder hebben.

Zo is ook in Hem vervuld 'Mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen' (vs. 24). Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, schrijft Johannes. En: Zijn Naam is Immanuël, God met ons. Zijn komst en Zijn werk zijn de fundering voor het verbond van de vrede dat God dan maakt. En vrede betekent bijbels: heelheid, harmonie, volkomenheid. Wat verbroken lag voor de HEERE, door de zonde van vorstenhuis en volk, kon door Hem worden hersteld. Hij is de Heiland! En dat biedt perspectieven! Wie deze Vorst als Heiland kreeg, zal ook heel en heilig willen leven, dankbaar, naar Gods zuivere geboden.

de woestijn en in de wouden. De regen zal neerdalen op zijn tijd. De oogst van boomgaarden en akkers zal overvloedig zijn. Het juk van ballingschap zal zijn verbroken, de heidenen zullen hen niet meer beroven. Ze zullen geen honger meer lijden. Ze zullen niet meer worden bespot. Ze zullen weten, dat de HEERE met hen is.

Materieel of geestelijk?

De wijze waarop hier de vrede, de welvaart en de nabijheid van de HEERE wordt getekend, gaat boven materiële zegeningen uit. De kanttekeningen van de Statenvertaling spreken niet voor niets over geestelijke zegeningen die hier door 'lichamelijke' worden afgebeeld. Bij 'het verbreken van de disselbomen van hun juk' bijv. wordt verwezen naar de bevrijding van het geestelijke juk der slavernij onder de satan en de zonde. Zulke beeldspraak vinden we heel vaak in het Oude Testament (vgl. Ps. 85, vs. 11-13; Jes. 30, vs. 19; Ez. 36, vs. 24-38; en Joël 2, vs. 23-27 enz.).

Deze geestelijke boodschap, met materiële woorden omschreven, hebben de schrijvers van het Nieuwe Testament ook onderkend (vgl. Hebr. 4, vs. 1-11 en Hebr. 11, vs. 13-16). Wij waarderen het O.T. te laag, wanneer we aan de geestelijke inhoud ervan voorbijgaan! Wat hier geschreven staat, verwijst naar geestelijke weelde met een eeuwig perspectief!

GESPREKSVRAGEN

1. Welke taak heeft de overheid ten opzichte van de kerk? Vgl. N.G.B. art. 36!
2. Noem eens een aantal plaatsen, waar ook sprake is van de HEERE als Herder? Wat leren die gedeelten ons over Hem?
3. Op welke wijze typeert vers 16 het herderlijke werk van Christus aan Zijn kerk? En hoe typeren de verzen 25-30 Zijn koninklijk werk? Hoe troost ons dat voor nu en voor de toekomst?
4. Men wil de profetieën van het O.T. soms alleen aards en materieel duiden. Wat hebben de kanttekenaren van de Statenvertaling en de Reformatoren ons daarover te zeggen?
5. De beloofde zegeningen (vs. 25-31) zijn gebonden aan Gods knecht David, Jezus Christus. Wat heeft dat te zeggen voor het volk Israël en voor ons persoonlijk?

Tel uw zegeningen

Vs. 26-31. Zo is er zegen te verwachten: ze zullen veilig wonen, zelfs in